

[Ninn-Hansen]

må blive vores landsmænd på grund af meget gamle straffe, har fået dagbøder og den anden hæftestraf. Og så kan vi konkretisere det spørgsmål, hr. Knud Lind endnu ikke har besvaret, endnu mere: mener hr. Knud Lind, at dagbøder og en hæftestraf er tilstrækkeligt til at hindre en person i at være medlem af folketinget? Det vil jeg gerne vide.

Arne Melchior (CD):

Der er vist mange møder og vigtige sager, der bliver forsinket i dag, men det er nok sundt og nødvendigt.

Foranlediget af hr. Ninn-Hansens bemærkninger vil jeg gerne sige, at CD hørte til dem, der trods den af mig meget højagtede fru Nathalie Linds advarsler stemte for, at en suppleant i fremskridtspartiets gruppe, som havde fået en færdselsdom, kom ind i tinget. Jeg vil gerne erklære, at ved en kommende lejlighed af lignende art vil vi gøre det samme, uanset den afsky vi føler for fremgangs-måden her.

Hr. Wilhjem sagde om den eventuelle lukning af dørene, at navnene jo var ude. Jeg vil gerne sige, at de jo netop ikke er kommet ud af huset endnu, og derfor var tanken med at lukke dørene her, at det var den eneste mulighed for folketinget for samlet at sige til offentlighedens repræsentanter, pressen: det er folketingets ønske og vilje, at de navne ikke skal ud. Nu skete det altså ikke på den måde. Forhåbentlig vil det ske på en anden måde, som både hr. Wilhjem og jeg og andre har antydnet herfra.

Der var nogle, der ikke ville være med til at lukke dørene, fordi de var bange for, at der skulle blive for stor reklame for fremskridtspartiet ud af en sådan sag. Jeg svarede for mit eget vedkommende dertil, at der er intet, der kan interessere mig mindre, når det er menneskeskæbner, der står på spil på den måde, de gør her. Nu er det nok muligt, at fremskridtspartiet so oder so får sin reklame i morgen, men så bør den sandelig være af en sådan art, at folk får øjnene op og vil være med til at smadre det glashus, fremskridtspartiets folketingsgruppe lever i.

Hr. Glistrup var heroppe og gjorde sig skyldig i klart citatfusik. Med den intelligenskvotient, det ærede medlem er i besiddelse af, kan det ikke være en fejltagelse, når han

citerede mig for at have sagt, at det kun var fremmedpolitiet og justitsministeriet, der skulle behandle denne sag. Jeg nævnedes i nøjagtig samme sætning udtrykkelig samtliges andre partier i folketinget, altså undtagen fremskridtspartiet, så det var en helt gal bemærkning og dum bemærkning.

Hr. Glistrup talte meget om åbenhed og ærlighed og frihed. Jeg vil godt sige, at denne absolutte form for disse dyder kan jeg ikke gå ind for. Et godt gammelt ord siger, at for lidt og for meget fordærver alt. Professor Løgstrup har i en bog, der hedder »Den etiske Fordring« for tyve år siden – jeg er i øvrigt overbevist om, at hr. Glistrup har læst den, men han husker som vi andre mest det, der passer ham bedst – netop kritiseret ubændigheden, også når der er tale om dyder som frihed og ærlighed. Selv et kærlighedsfavntag kan blive til et kvælertag, når ubændigheden får lov til at råde. I øvrigt skriver professor Løgstrup i samme bog, at vi er hinandens skæbne, og det skulle hr. Glistrup og Co. have tænkt på.

Min fader, som hed Marcus Melchior, sagde engang, og han havde faktisk forstand på de dele, at sandhedsbuddet ikke tvinger nogen til at sige enhver sandhed til enhver tid. Det er et groft og uanstændigt misbrug af sandheden at tro, at det er den, man skylder at handle, som fremskridtspartiet har handlet her.

Jeg appellerer med disse ord ikke til fremskridtspartiets gruppemedlemmer, jeg appellerer vil vælgerne, jeg appellerer til mine landsmænd om én gang for alle at sætte de mennesker på plads, nemlig hr. Glistrup, hr. Knud Lind og Co.

Wilhjem (VS):

Jeg vil gerne først sige til hr. Tastesen, der kommenterer mine bemærkninger om proceduren med denne forfiltrering, at det foregår da sikkert efter de regler, man har vedtaget.

Hr. Tastesen nævnedes, at det cirkulære, man lægger til grund, blev enstemmigt vedtaget i indfødsretsudvalget i 1970. VS var i folketinget i 1970, men ikke i indfødsretsudvalget, så dér har vi heller ikke haft lejlighed til at give vores mening til kende. Det, der sker i de to instanser – jeg kom vist til at sige justitsministeriet, beklager, indenrigsministeriet naturligvis, og derefter indfødsretsudvalget – får os til at meddele, at vi har en begrundet